

3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem pomocniczym, dotyczący błędnego obliczenia podniesionej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – BNP Paribas/EBC

(Sprawa T-768/16)

(2017/C 006/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Champsaur i A. Delors, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 256 i 263 TFUE nieważności decyzji ECB/SSM/2016 – R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/136 wydanej przez Europejski Bank Centralny w dniu 24 sierpnia 2016 r.;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa jakie popełnił Europejski Bank Centralny (EBC) przy interpretacji przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”).

Skarżąca zarzuca, że decyzja EBC z dnia 24 sierpnia 2016 r. oddalająca wniosek, który złożyła w celu uzyskania pozwolenia na wyłączenie ekspozycji wobec sektora publicznego z obliczania wskaźnika dźwigni między innymi:

- jest sprzeczna z zamiarem prawodawcy europejskiego i celami realizowanymi przez rozporządzenie nr 575/2013;
 - pozbawia wszelkiej skuteczności art. 429 ust. 14 rzeczonego rozporządzenia;
 - stanowi naruszenie przez EBC kompetencji prawodawcy europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do oceny ryzyka ostrożnościowego związanego z oszczędnościami regulowanymi, albowiem EBC nie uwzględnił ram prawnych i danych empirycznych związanych z tymi oszczędnościami oraz mających znaczenie sprawozdań Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i popełnił ów błąd w ocenie zarówno w odniesieniu do ryzyka dźwigni jak też do innych rodzajów ryzyka ostrożnościowego z nim związanych.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zaskarżonej decyzji ze względu po pierwsze na naruszenie ogólnej zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 traktatu o Unii Europejskiej i po drugie na niespełnienie szczególnych wymogów związanych z zasadą proporcjonalności w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego przewidujących, że wymogi ostrożnościowe muszą być dostosowane do modelu biznesowego banku i do związanego z nim ryzyka dla sektora finansowego i dla gospodarki.